

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

4 de agosto - 4. avgusta 1994

LETO (AÑO) LIII (47)

Štev. (Nº) 28

MARCEL BRULA

Mi smo sinovi in vnuki domobrancev

Govor na domobranski proslavi v Slomškovem domu

Minilo je že 49 let, odkar je slovenski narod pretrpel največjo krivico v svoji zgodovini.

Nešteto mož, žena, fantov, deklet, otrok je bilo pobitih zaradi te krivice. A kje naj jih iščemo? Morda v kakšni jami, jezeru... Bog ve kje. Domobranci so se borili za skupni ideal, za Boga, za narod, za dom. Bili so zvesti svoji zemlji in njej so dali največ, kar lahko dá človek za svojo domovino, življenje. Tistim, ki niso bili pobiti, pa ni preostalo drugega, kot da se skrijejo in zbežijo. Skrivali so se mesece. Živel so z mislijo, da vsak čas lahko pade nanje kosa smrti. Verovali so v Boga. Kot dobra mati jim je Marija bila vedno ob strani, njej so se priporočali. Ob prvi priložnosti, so zbežali in tako so morali zapustiti dom in z njim vsa vesela leta, ki so jih preživeli doma. Veliko število jih je vedelo, da ne bodo nikdar več videli svoje prelepe Slovenije. Ladje so odplule in tako so se Slovenci razkropili po svetu...

Skoraj pol stoletja je že minilo in nove generacije, z drugimi očmi gledamo na vse to, kar se je zgodilo našim prednikom. Vedno manj je živih domobrancev med nami in tudi manj zanimanja za to, kar so oni bili. Beremo, slišimo in vidimo, da se stvari v Sloveniji spreminjajo. Lahko si pa postavimo vprašanje: Se res spreminjajo ali je to samo maska, s katero hočejo pokriti vse, kar se je zgodilo? Govori se o spravi, ampak sprava s kom? Nemogoče je narediti spravo z umrlimi domobranci, zakaj nje so pobili kot izdajalce, veliko jih je umrlo po vojni s tem pečatom in tega jim ne more nihče izbrisati. Veliko se govori o spravi, nič pa o zgodovinskih dogodkih. Točno se še ne ve, kje ležijo, koliko jih je bilo pobitih in kot vse kaže, tega še dolgo ne bomo vedeli. Vsi pa vemo, da če se počaka še nekaj let, ko ne bo več živih prič teh krutih dogodkov, se bo o tem govorilo le z zgodovinskega vidika in s tem se bo pozabilo vse drugo, kar zgodovina ne bo opisala. Bolje rečeno, odvisi, kdo bo pisal to zgodovino, da se bo več ali manj vedelo o domobrancih.

V Sloveniji je vse drugače, se sliši. A v šolah se še nič ne učijo o domobrancih. Čeprav jih lahko imamo mi mladi Slovenci po svetu in oni v Sloveniji za zgled. In prav od nas mladih je to odvisno. Če se nove generacije ne seznanijo z domobranci in s tem, za kaj so se oni borili, ne bo nihče več slišal o njih. Kot sin domobranca bi moral zahtevati, da se domobranci proglašajo za narodne heroje in kot zveste državljane domovine Slovenije. Če se ne bomo mi prizadevali za to, mi, ki smo sinovi in vnuki domobrancev, se ne bo nihče drug.

Vsako leto proslavljam domobranske proslave v vseh slovenskih domovih in včasih pozabimo, da je vse, kar naredimo, samo ta proslava. Pozabljamo pa, da smo mi v Argentini zaradi njih; oni so temelj naše skupnosti. Če se tega ne zavedamo in damo v javnost, nas bodo smatrali za navadne emigrante. Mi vemo, da to ni tako. Ne naredimo pa nič, da bi vsi zvedeli, da

tisti Slovenci, ki so prišli v Argentino po drugi svetovni vojni, so bili in bodo politična emigracija, katera je morala zapustiti domovino zaradi političnih vzrokov, ne pa zaradi ekonomskih. Zapiramo se v našo skupnost in vse se začne in neha v skupnosti. Ko nas mlade kdo vpraša, od kod so naši starši, vemo povedati, da smo sinovi slovenskih staršev in se s tem zadovoljimo. Pripravljeni bi morali dati boljši in drugačen odgovor. Ampak nimamo izrazov; če želimo povedati kaj o domobrancih, ne moremo, ker ne vemo kako reči domobranec.

Če želimo kaj več vedeti o domobrancih, lahko poslušamo različna predavanja ali beremo revije, ki nas združujejo. Res je pa tudi, da mladi ne zahajajo na predavanja in tudi ne beremo slovenskih časopisov. Mladi imamo vedno manj jezikovnega zaklada, predavanja so na zelo visoki ravni, ampak jih težko razumemo. Slovenske revije, ki združujejo domobrance, so zanimive, ampak ko ne bo več domobrancev, bo tudi njihov tisk izumrl.

Razumljivo bi bilo, da bi s tem delom nadaljevali mi mladi. Ampak nismo pripravljeni za to, ker nas nihče ne pripravi za to delo.

A vseeno smo še vedno zaprti. Predavanja so zanimiva, ne samo za Slovence, ampak za vse, ki bi jih lahko poslušali. Veliko Argentinec se zanima za slovensko zgodovino, za domobrance. Ampak ne morejo ničesar izvedeti, ker nimajo kje zvedeti. Ko bi bila nekatera predavanja v španščini, bi bilo gotovo nekaj argentinskih poslušalcev, veliko več pa mladih Slovencev. Ko bi izdajali kakšen list v španščini, bi bilo več ljudi, ki bi kaj vedeli o nas. Rečem v španščini, ker živimo v Argentini, ampak isto bi morali storiti vsi Slovenci po svetu, vsak v govornem jeziku svoje države. S tem bi tudi pripomogli, da bi se po svetu kaj več vedelo o domobrancih in o Sloveniji, ne pa samo to, da je Slovenija proglasila samostojnost leta 1991 in nič več.

Vem, da to ni enostavno delo, toda če hočemo ostati Slovenci, moramo pokazati, da obstajamo in da smo združeni. To je zelo težko delo, vendar ne nemogoče. Ker če so lahko druge skupnosti znane v javnosti, zakaj bi tega ne zmoogli mi.

Če želimo kaj storiti za domobrance, naredimo vsaj to, da bo svet vedel, da njihova kri ni bila zaman prelita, da njihovi nasledniki še vedno vemo, da so se borili za skupni ideal: DOM - NAROD - BOG.

Prejšnji teden sta se spet sešla slovenski metropolit dr. Alojzij Šuštar in slovenski zunanji minister in predsednik Mešane krovne komisije Lojze Peterle. Peterle je omenil, da so na seji krovne komisije vladi poslali predlog, naj začne formalno postopek za doseg sporazuma med Svetim sedežem in Slovenijo. Vlada bo ta predlog obravnavala na svoji seji septembra. Tudi škofje pripravljajo nekaj pobud za ta postopek. Pogovore bo vodil v imenu Svetega sedeža nuncij v Sloveniji msgr. Celatta.

Zgodilo se je v Sloveniji

Prejšnji teden so blizu slovenskega parlamenta pretepli poslanca LDS Igorja Omerza. Pred dvema mesecema pa so enako napadli poslanca iste stranke Tonea Anderliča.

Na prostost so spustili v Novi Gorci Danila Kodriča, glavnega obtoženca v igralniški aferi HIT.

Dopisnik Dela v ZDA Mitja Meršol se je pogovarjal z Ronaldom Zlatoperom, ameriškim admiralom, ki je te dni postal poveljnik pacifiškega ladjevja ZDA. Doma je iz Clevelanda in je slovenskega rodu,

tretje generacije. Sicer ne zna slovensko, se pa zaveda svojih korenin in se spominja pesmi iz otroških let v Clevelandu.

Vaščani Razkrižja se še vedno borijo za slovensko bogoslužje. Sicer pravijo, da so že naveličali čakati, da poslušajo le obljube Vatikana, nič pa se ne premakne. Mariborski škof Kramberger je izjavil, da je pripravljen sprejeti apostolsko administracijo nad Razkrižjem, dokler se stvar dokončno ne uredi, da pa je že storil vse, kar je mogel. Na vsak način je Drnovšek izjavil, da Razkrižje nikoli ni bilo in ne bo ponujeno Hrvaški v zameno za Piranski zaliv.

Zgodba o prevari?

Ne preseneča mnenje Marcela Koprola, časnikarja in stalnega prebivalca in preučevalca Slovenije, ki dokazuje, da v Sloveniji sploh ne gre za tako imenovano zgodbo o uspehu, ki jo razširja predvsem največja politična stranka, to je Liberalna demokracija Slovenije, katere predsednik je dr. Janez Drnovšek, ampak je to v resnici „zgodba o prevari“. Slednje naj bi dokazovala predvsem razne afere, začeti s tatvinami in prilasčkanji tako imenovanega družbenega premoženja, zlasti pa politika vlade, ki državo potiska nazaj v totalitarni režim s prevlado ljudi iz prejšnjega političnega in ideološkega enoumja.

„Zgodbe o uspehu Slovenije ne morejo pisati politiki, ki so se demokracije naučili na kratkih večernih tečajih, pripravljenih v naglici, potem, ko je postalo očitno, da se bo Slovenija vendarle osamosvojila,“ razmišlja omenjeni javni delavec in dobro obveščeni časnikar, ter dodaja, „da bodo zgodbo o uspehu lahko napisali le politiki izvirnih strank nove slovenske demokracije takrat, ko bodo dokončno padli prvi simboli nekdanjega družbenega enoumja, ter bodo tabuji, s katerimi so nas zavajali nekdanji oblastniki, razločno, poimensko in brez olepšavanja ovrednoteni in tudi razgaljeni.“

V Sloveniji trenutno deluje kar šest preiskovalnih komisij v Državnem zboru (to je v parlamentu), ki naj bi ugotovile krivice in druge povzročitelje raznih prevar in tatvin premoženja, pa podrobnosti drugih afer in zlorab, med katerimi je tudi odkritje 120 ton orožja in razstreliva na mariborskem letališču. Komisije doslej niso ugotovile nič pomembnega in tako kaže, da bodo morali to jesen arhivirati tudi znano afero o igralništvu, v katero je bila vpletena družba HIT iz Nove Gorice.

V Sloveniji naj bi se torej pri odkrivanju raznih zlorav ne premaknilo nič. Opozicija pa obtožuje vlado, da ponovno uvaja diktaturo, da se prejšnji režim vrača na prizorišče, kar kaže tudi zamenjava generalnega direktorja RTV Slovenije Žarka Petana in odstavitve, ki menda grozi generalni direktorici Službe družbenega knjigovodstva, Romani Logar in javnemu tožilcu Slovenije Antonu Drobniču. Logarjevi je vladajoča koalicija menda najbolj zamerila zaradi tega, ker je pri reviziji finančnega poslovanja raznih podjetij odkrila malver-

zacije, katerih nosilci so vplivni člani največje politične stranke, to je Liberalne demokracije Slovenije.

Stranka slovenskih krščanskih demokratov se z nešteti težnjami, ki jih pripisujejo vladajoči koaliciji, očitno ne strinja, saj ne odgovarja na kritike, a jih tudi ne zanika. Krščanski demokrati kvečjemu poudarjajo, da bi koalicija laže in uspešneje delovala, če bi iz nje izločili bivše komuniste oziroma sedanje člane Združene liste socialdemokratov Slovenije. O tem pa se predsednik vlade dr. Janez Drnovšek noče jasno in nedvoumno izreči.

Zaradi zapletenega stanja, ko naj bi v državi obnavljali prejšnji režim, čeprav s tako imenovano „mehko varianto“, se širijo glasovi, da naj bi bivši obrambni minister in predsednik Socialdemokratske stranke Janez Janša pozval Slovence k državljanski neposlušnosti. Množe pa se tudi predlogi, da naj bi v Sloveniji čimprej obnovili nekdanjo protikomunistično koalicijo strank, ki so bile združene v DEMOS-u.

Toda Slovenci, zlasti tisti, ki živijo samo od svojega dela, težo razmer najbolj občutijo v pomanjkanju gospodarskih in socialnih pravic ter zaščite. Delavci iz neposredne proizvodnje v tovarnah in drugih podjetjih so v Sloveniji zagotovo najmanj zaščiteni. V delovnih okoljih o vsem odločajo samo vodilni menedžerji, to je direktorji, in drugi poslovneži. Delavci se jih boje, ker jih vodilni lahko takoj odpustijo, kar se marsikje dogaja.

V državi se torej uveljavlja kapitalizem najslabšega modela, pri čemer sedanji odkupi tako imenovanih lastninskih certifikatov, s katerimi državljani prevzemajo svoj delež pri razdelitvi družbenega premoženja (slednji je bil „izum“ Edvarda Kardelja), napovedujejo, da bo gospodarstvo kmalu postalo last sto tisočev delničarjev ali pa države oziroma tujih finančnikov in podjetnikov. Socialnih pravic pa ni videti od nikoder. Javnost čedalje bolj zahteva državo s svobodnim gospodarstvom in tržiščem, ki pa bi imela tudi varovalne mehanizme za zaščito najbolj revnih in drugih nepreskrbljenih državljanov; skratka tako državo, ki jo utemeljuje zlasti sveti oče in predsednik Republike Češke Havel.

M. D. - „Katoliški glas“, 28. julija (okrajšano)

„Slovenija v srcu“

Lažna zgodovina naše skupnosti v „Delu“

Tak je naslov priloge dnevnika Delo z dne 2. julija letos, ko je Slovenska izseljenska matica priredila svoje Srečanje v moji deželi. Vse štiri strani priloge so posvečene izseljencem, seveda pa nosi glavni — edini — poudarek Slovenska izseljenska matica. Poleg poslanice predsednika Kučana, metropolita dr. Šuštarja, državnega sekretarja za Slovence po svetu dr. Venclja so tam obširni članki predsednika SIM dr. Juraka in tajnika Roglja, pa še dr. Irene Mislej, predsednice Konference za Slovenijo, dr. Karla Bonuttija, častnega konzula Slovenije v Clevelandu, pa tudi direktorja radijskih programov Andreja Rota. (Ta v svojem članku omenja glede odklona Šeherezade med nami, „da ga je sram“ zaradi nekaterih ljudi, ki so bili včasih „njegov“).

Cvetka vsega pa je uvodnik v prilogi, ki ga je napisal Matija Dermastia. Takega napada na našo skupnost že dolgo nismo brali. Povrh vsega so popolna zgodovinska izmišljotina in laž naši odnosi do predvojnih izseljencev. Ta del priobčujemo dobesedno, da vidi vsa naša skupnost laži, ki jih še danes ponavljajo v Sloveniji o naši skupnosti.

Povsem drugače pa je bilo drugod po svetu. V državah Latinske Amerike so se izseljenci različnih narodov, zlasti iz strahu pred totalnim vtapljanjem v večinsko prebivalstvo iberijskega porekla, med seboj tesno povezovali. Tako se je hitro organizirala tudi slovenska kolonija, že pred drugo svetovno vojno. Povojni begunci iz Slovenije so tako naleteli na številčno in dobro organizirano ekonom-

sko emigracijo, v kateri so prevladovali Primorci — mnoge je potisnil v Južno Ameriko tudi fašistični teror Mussolini-jeve Italije.

Novodošli so potrebovali dolgo časa, da so se vključili v prvotno slovensko skupnost. Bili so uspešni, čeprav se nekateri najbolj glasni zagovorniki medvojne kolaboracij z Italijo in pozneje s Hitlerjevo Nemčijo niso nikoli povsem sprijaznili s pogledi staroselcev, katerih večina je bila med žrtvami italijanskega fašizma. A nazadnje je le prevladal razum in mladi izseljenski rod je vedel, da brez sodelovanja z rojaki ne bodo mogli ohraniti slovenske identitete. Vsestranske, predvsem pa kulturne in jezikovne; slovenščino prav izseljenci v Južni Ameriki najbolj negejujejo.

V narodovem tkivu so bili zmerom skrajnejši, zaradi različnih vzrokov. V ospredju je bila predvsem in je še vedno zgolj obstajalnost, v letih po drugi svetovni vojni pa tudi maščevalnost, katere kali so pognale med Slovenci v letih druge svetovne vojne.

Vzlic temu pa je sprava, zlasti med mladimi, možna, čeprav morajo prav vsi Slovenci, tisti v domovini in tisti v izseljenstvu, vedno ločevati, na kateri strani medvojne bariere je bil kdo med predniki.

Domobranska proslava v Slomškovem domu

Slovenska skupnost, ki se zbira v Slomškovem domu je proslavila pobite junake domobrance v nedeljo, 26. junija. Po sveti maši, ki jo je daroval za pokojne župnik Jože Škerbec, je bila v dvorani globoko občutena proslava, ki jo je pripravil kulturni odsek Doma pod vodstvom Marka Selana. Za uvod so na izredno okusno pripravljeno prizorišče prinesli šolski otroci prižgane svečke in jih položili pred domobranski grb. Nato pa je Marcel Brula prepričljivo podal spominski govor, ki ga objavljamo na drugem mestu našega lista.

Domobranksko epopejo v besedi, sliki in poeziji je uvedel zbor mladih pod vodstvom prof. Ivana Vombergarja s pesmijo Gozdič je že zelen, nakar so zablesteli izbrani diapozitivi zgodovinske in umetniške vrednosti ob besedilu, ki ga je zbral Tone Rode (podajal Marjan Loboda ml.) in poezije Maksimilijana Jezernika (podajali: Alenka Magister, Kristina Kremžar in Tone Rode).

Ob pesmi mladine Lipa zelenela je so marsikomu misli poromale v Kočevski Rog k pobitim domobrancem in kjer so se prav na današnji dan zbrale množice Slovencev iz domovine in tudi naših romarjev iz Argentine, da počaste spomin padlih junakov. Pesem domovinske ljubezni Oče, mati, bratje in sestre, ko jo je stoji mogočno odpela vsa dvorana, je še bolj poudarila to razpoloženje: Zvestoba za zvestobo!

Dr. Andrej Vovko, Ljubljana
„Slovenec“

Sporočilo

Pooblaščen predstavnik Ministrstva za zunanje zadeve Republike Slovenije **Božidar Fink** sporoča, da se lahko osebe, ki potrebujejo njegovih storitev, povezujejo z njim po telefonu številka 441-3418. V uradnih dneh v Slovenski hiši pa zdaj strank še ne sprejema.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Dogodek bombnega atentata na judovsko socialno ustanovo je tako močno odjeknil v tukajšnji družbi, da je v teku treh tednov domala zatemnil vse ostalo dogajanje tako na političnem kot na socialnem in gospodarskem območju. Ta pojav je tako silen, da se mora človek vprašati, če je naraven ali ga umetno vzdržujejo pokonci, da tako bolj neopazno gredo mimo dogodki, za katere določene skupine želijo, da ostanejo zakriti. Pogledajmo.

MOČ IN SLABOST

Jasno je, da je dogodek presenetil argentinsko vlado in pokazal na njene šibke strani, kar se tiče varnostnega sistema. Udarec je bil tako hud, da vlada precej časa ni prišla iz omotice. Pomoč ji je prišla od zunaj, ko so se podobni atentati dogodili že v Venezueli in v Londonu. Istočasno so ameriški varnostni organi pokazali na sled, ki je vodila v Iran. Po tej sledi se trenutno odvija raziskava.

Kar očitno dogodek, poleg policijske plati kaže tudi politično lice, je naravno, da ga opozicija izkorišča v svoje namene, da napada vlado glede pomanjkaja varnosti. Vlada pa s svoje strani tudi skuša izkoristiti dogodek v lastno korist: že dalj časa skušajo reorganizirati varnostne organe, zlasti kar se tiče „političnih zločinov“ oziroma nadziranja notranjih izgrediv, ljudskih vstaj in podobno. Organizacija Državnega tajništva za varnost je ideja, ki že nekaj časa kroži sem in tja in ki ni prišla do prave izvršitve ker je znotraj vlade prevelika borba glede tega, katera skupina bo imela del oblasti v rokah.

Sedaj, ko je žalosten dogodek pokazal potrebo večje varnosti, je vlada znova prodrla z idejo in še z novo zakonodajo glede varnosti in kaznivosti terorističnih dejanj. Sodni kodeks naj bi predvideval nove kazni za taka dejanja. A tu je znova nastala polemika, ker se je opozicija združeno uprla temu predlogu. Stvari stojijo tako: vlada se zaveda svoje slabosti proti morebitnim masovnim izgredivom, ki so se že pojavili v notranosti države; opozicija pa sumi, da bi nova protiteroristična zakonodaja mogla služiti ne le proti organiziranemu terorizmu (ki ga trenutno v Argentini skoraj ni, kolikor ga pa je, je uvožen), marveč proti domačim izrazom nezadovoljstva, ki ga ljudje kažejo spričo socialne krize. Tako bi pod isto zakonodajo padla tako terorist, ki podstavi bombo, in sindikalni manifestant, ki vrže kamen na policijo. In gotovo narava enega in drugega dejanja ni ista.

Tako bomo v kratkem prisostvovali borbi v parlamentu, kjer bo vlada skušala dokazati na podlagi dogodka okoli judovske ustanove, da je potrebna koncentrirana represivna moč, opozicija pa bo vztrajala na dejstvu, da je nekaj terorizem, ki ga je treba preganjati z varnostnimi organi, drugo po ljudska nejevolja, ki jo je treba omiliti s socialnimi ukrepi in spremembo v gospodarskem načrtu.

Človeško vzeto in pošteno gledano je kaj žalostno, da tako eni kot drugi skušajo izrabljati žalostne in tragične dogodke v svojo izključno politično korist. V tem je prava slabost družbe, ki ne najde poti do iskrenosti in pozitivnega iskanja skupnega blaga.

KRIZA V PAMPI

Te dni je bilo tudi zanimivo slediti polemiki okoli vprašanja, če bodo in koliko

bodo izžvižgali predsednika, ko bo prisostvoval otvoritvi letne razstave poljedelkega in živinorejskega sektorja. Da naj ne gre, da naj se stvar kako prepereči, da mu svetujejo to in ono. Otvoritev je potekla in nobenega žvižga ni bilo slišati. Najbolj tragično je, da si vladni možje bolj belijo glave, kako prepereči izžvižganje, kot pa kako rešiti globoko krizo, v kateri se nahaja polje.

Poljedelska dejavnost je v Argentini tako zasidrana, da je bila še do pred kratkim skoraj edini vir deviz. Še več: star izrek tukajšnjega gospodarstva je bil, da se vse težave rešijo z dvema ali tremi dobrimi letinami. A to je bilo v preteklosti. Danes je položaj popolnoma drugačen. Moč kmetijstva je padla, najprej zaradi padca mednarodnih cen; vsi primarni pridelki so poceni zaradi vrednosti tehnologije. Potem se srečamo še z dejstvom, da večina razvitih držav podpira svoje kmetijstvo in na razne načine pospešujejo izvoz pridelkov. Konkurenca je tako izredna in krivična, kajti cene nikdar niso realne. V tem oziru je argentinski kmet na najslabšem položaju. K temu je dodati še nizko vrednost dolarja v Argentini, ki množi stroške napram uvoženim pridelkom. Tako je večkrat cenejši uvoženi pridelek kot pa domač.

Zato je trenutno polje „na tleh“. Pred kratkim je nek poznavalec tukajšnjih razmer dejal, da je prav ta najugodnejši trenutek za tiste, ki hočejo kupiti zemljo. „Polovica države je v prodaji,“ je trdil. Kmetje so tudi izredno zadolženi. Iz tradicionalnih skoraj rokodelskih sistemov izkoriščanja, se morajo hitro opremiti z moderno poljedelsko tehnologijo, če nočejo popolnoma propasti. In ta, čeprav je sorazmerno poceni, presega zmoglosti večine. Tako je poljedelski sektor prišel v velike dolgove. Računajo, da skupen dolg, če upoštevamo razne kredite in posojila, znaša 5.500 milijonov dolarjev. Kmetje zahtevajo refinanciacijo tega dolga (vlada se upira), nove milejše kredite in pa „ugodnejši dolar“ za izvoz svojih pridelkov.

Nevarnost kmečkega položaja ogroža tudi že sam gospodarski program. Danes se za marsikatero pridelke dogaja, da se ugodnejše zasluži, če se prodaja na domačem trgu, kot pa če se izvažajo. Vsak, ki je v denarni stiski, proda hitro in doma. Tako se opuščajo že osvojena mednarodna tržišča, ki jih bo kasneje, če se položaj spremeni, težko znova pridobiti.

Spričo tega položaja bi bilo razumljivo izžvižganje, ki ga ni bilo. A vlada ne ve, kako rešiti položaj. Kot na vseh drugih področjih, je prvo ohraniti stabilizacijo, ki pa visi na nitki. Ne toliko zaradi domačih razmer, saj industrijska proizvodnja nenehno raste (čeprav zaradi tehnologizacije raste tudi brezposelnost), marveč zaradi mednarodnega položaja, ker so dolgovi izredni in je posojila vedno težje dobiti ter so vedno dražja. Od leta 1991 je v Argentini prišlo kar 35.000 milijonov dolarjev. Vsaj polovico tega je šlo za plačevanje državnih primanjkljajev. Kako bomo to vrnili?

V tem položaju je predsednik dosegel, kar je od samega početka najbolj želel. Ustavodajna skupščina v mestu Santa Fe je potrdila v celoti točke pogodbe iz Olivosa, ki predvideva možnost ponovne predsedniške kandidature. Tako bo leta 1995 Menem mogel znova zasesti prestol. Vprašanje je, če bo gospodarsko in socialno ogroditelj družbe ostalo nespremenjeno dotlej in tako zagotovilo potrebno število glasov.

Še večje vprašanje pa je, kaj potem.

TINE VIVOD, predsednik Zedinjene Slovenije, največje organizacije Slovencev v Argentini

Čudež se je zgodil v Sloveniji

Zedinjena Slovenija je največja organizacija Slovencev v Argentini in krovna organizacija slovenske politične emigracije. Profesor Tine Vivod je njen predsednik od leta 1991 in gotovo eden najprimernejših sobesednikov za pogovor o izseljenstvu v Argentini.

Rodil se je leta 1944 v Kočevju, natanko med bombardiranjem, s starši pa je v Argentino odšel leta 1954. Šolal se je v škofovskih zavodih v Adroguéju, na sorbonski univerzi v Franciji pa je študiral sociologijo in filozofijo s poudarkom na organizaciji prostega časa. Zadnjih 11 let je občinski tajnik, odgovoren za civilno zaščito, za vzgojo, kulturo, šport in rekreacijo, za skrb za ostarele in invalide ter za 47 občinskih društev v buenosaireski občini San Isidro.

Svojo rojstno hišo je prvič videl šele to nedeljo, saj je bil doslej le trikrat v Sloveniji.

Leta 1991 je v domovino prišel kot predstavnik argentinske konference Slovenskega svetovnega kongresa na njegovo prvo zasedanje in bil izvoljen za predsednika. „Pri slovenski Teritorialni obrambi sem se brez pomišljanja priglasil kot prostovoljec za obrambo Slovenije. Sebi in in drugim sem obljubil, da se ne vrnem v Argentino, dokler se razmere v domovini ne uredijo. Ker imam v Argentini precej znancev tudi pri občilih, je bila moja naloga obveščanje Zedinjene Slovenije in prekneti argentinske javnosti o dogodkih v domovini. (Z Andrejem Finkom sva stanovala pri lazaristih.) V 22 dneh sem 47-krat poročal v Argentino in na podlagi mojih poročil so menda še argentinski vrabci „čivkali“ o Sloveniji... Ti so izredni in Bogu sem hvaležen, da sem bil lahko navzoč pri teh dogodkih.“

Kakšni so stiki Zedinjene Slovenije z drugimi slovenskimi društvi? V preteklosti zaradi političnih razlogov ni bilo sodelovanja...

Zedinjena Slovenija je krovna organizacija z 900 dejavnimi člani, če ne štejemo razmeroma številnih družin. Predsedujem medorganizacijskemu svetu, ki je neke vrste neformalni parlament. Res je, da smo bili po vojni v Argentini sprejeti vse prej kot toplo, saj so bili takratni slovenski izseljenci pod močnim vplivom jugoslovanskega veleposlaništva. Vendar pa med „političnimi“ izseljenci in drugimi nikoli ni bilo sovraštva. Vsak se je pač brigal zase in posebnih nasprotij ni bilo, ker ni bilo stikov. Klin med nas sta nenehno zabijala veleposlaništvo in Slovenska izseljenska matica. Leta 1989 oziroma 1990 smo začeli sodelovati z Albertom Čukom in Rudijem Živcem iz „primorskega“ društva Triglav, zares pa smo se povezali šele v zadnjem času. V društvo, ki je z leti skoraj utonilo v „jugoslovanski“ identiteti, so se vdinjali tudi drugi Slovenci in tako je bilo po dolgem času spet izvoljeno pro-slovensko vodstvo. Triglav zdaj nima več naziva „jugoslovansko“, ampak le „slovensko“ društvo.

V medorganizacijski svet vabimo zdaj tudi predstavnike Triglava in drugih društev, s katerimi doslej ni bilo nikakršnega sodelovanja. Pri tem naj poudarim, da želimo, da bi vsa ta društva ohranila svojo identiteto, svoje posebnosti. Da lahko čisto dobro „shajamo“ drug z drugim, smo potrdili ob obisku državnega sekretarja dr. Petra Vencelja, ko smo se prvič zbrali

predstavniki vseh 41 slovenskih društev oziroma različnih organizacij iz Argentine. Lahko rečem, da med nami ni nespornostov.

Kako vidite sodelovanje Slovenije in Argentine in vlogo argentinskih Slovencev pri tem?

Slovenska skupnost in Zedinjena Slovenija sta od trenutka, ko je bilo to mogoče, „poosebljali“ Slovenijo v Argentini. To je bilo potrebno, ker ni bilo veleposlanika in predstavništva države. Upajmo, da bo bolj jeseni, ko pride v Buenos Aires slovenski odpravnik poslov, kasneje pa tudi veleposlanik. Veseli in ponosni smo zaradi uveljavljanja naše domovine, za katerega imamo tudi mi zasluge. Konec koncev je zaradi našega „lobiranja“ Argentina med prvimi priznala Slovenijo. Menim, da mora slovenska država „izrabiti“ pridnost in ugled rojakov v tujini, saj imajo velik možganski, denarni, narodni in moralni kapital.

V Argentini so štiri ulici in dva trga poimenovani po Sloveniji, zasnovano pa je tudi društvo prijateljev Slovenije. Eden od razlogov mojega obiska je tudi projekt pobratjenja enega ali dveh slovenskih mest z argentinskima, na slovenskih tleh bo kmalu stal kip argentinskega narodnega heroja San Martina, ustanovljeno pa bo tudi društvo prijateljev Argentine. Obeta se torej tesno sodelovanje in prijateljstvo, kar je prav. Argentina je namreč ena izmed osrednjih južnoameriških držav, ta del sveta pa je gotovo zelo pomemben.

Kako vidite delo izseljenskih organizacij v domovini in kakšno naj bo sodelovanje z njimi?

Nimamo še konference Svetovnega slovenskega kongresa. Ta je odigral pomembno vlogo v času osamosvajanja, potem pa so ga nekateri hoteli izrabiti kot orodje za spravo, ki pa ni temeljila ne na pravici ne na resnici. Sprava ni le simbolično rokovanje, ampak vključuje priznanje in popravilo krivic, če je to mogoče. Vsak, ki prizna resnico oziroma krivdo, je deležen katarze — očiščenja, pa naj to prizna ali ne. Zato pri tej zahtevi ne gre za naše maščevanje, temveč prej za dejanje ljubezni. Dejstvo, da resnica osvobaja, danes morda ni moderno, a je resnično. Kongres ni šel po tej poti. Čutili smo se diskriminirane, predvsem v zvezi z resolucijami o izseljenstvu in o domobranstvu. Upam, da bo zdaj drugače.

Slovenska izseljenska matica (SIM) je bila dolga desetletja režimska organizacija in je naredila vse za „svoje“ izseljence, nas pa je skušala razbiti. Pred časom smo predlagali demokratično reorganizacijo te ustanove, kar ni bilo sprejeto, saj so v njej še vedno nekatere osebe iz „režimskih“ časov. Zato s SIM ne sodelujemo.

Zanimivo je delo izseljenskega društva Slovenija v svetu (SVS), v katerem so večinoma Slovenci, ki so prišli iz Argentine. Zelo pomembna je tudi vloga Katoliškega središča za Slovence po svetu, ki ga vodi Janez Rihar, Studia Slovenica ter urada za Slovence po svetu pri zunanem ministertvu.

Naštel sem celo vrsto organizacij. Vsaka skupnost ima pravico do izbire, s katero od ustanov bo sodelovala. Monopolno in nesprejemljivo pa se nam zdi, da skuša SIM dokazati, da „obvladuje“ ves svet.

Kakšna je identiteta Slovencev v Argentini? Je politična emigracija še „politična“?

Osamosvojitve Slovenije je bila prebujenje za tiste, ki so že izgubljali slovensko identiteto. Za tiste, ki smo vedno živeli v upanju na samostojno domovino, je bil ta dogodek potrditev. Slovenstvo bomo laže ohranili, če nam bo uspelo uresničiti cilj z uvedbo dvojezične šole s priznanjem slovenščine kot maturitetnega predmeta (podobno že imajo Slovenci v Avstraliji), menjavanje profesorjev in kulturnih skupin... Zahtevamo pa, da se spoštuje naša identiteta, da torej nismo objekti, temveč subjekti; nočemo, da nekdo dela programe za nas. Politična emigracija se je znašla v novem položaju, ki pa razmer bistveno ne spreminja. Poslanstvo emigracije se ni končalo, temveč se odpirajo nova področja. Proces demokratizacije v domovini še ni končan, saj še niso izpolnjene temeljne zahteve — med drugimi sprava, priznanje in poprava krivic. Dogaja se neke vrste narodna birna. Skupnost slovenskih političnih emigrantov je desetletja delovala navznoter in se bojevala za lasten obstanek, zdaj

pa je njeno delovanje usmerjeno tudi navzven, v sodelovanje z drugimi sorodnimi ustanovami v Argentini in s Slovenijo.

Če me vprašate, ali se je v slovenski skupnosti v Argentini res „zgodil čudež“ bi prej rekel, da se je čudež zgodil pri vas, v Sloveniji. Ljudje so veseli in prijazni, ulice svetle, čiste, izložbe bogate... Tudi to je del vašega čudeža, nov začetek.

Pogovarjal se je Zvone Žigon „Slovenec“, 23. junija

Rast XXIII še zadnji teden skupaj

Ljubljana, 1. 8. 1994

V Šmarjeti smo prespali dve noči in imeli kar sami veselico v gostilni po stari slovenski navadi.

Zjutraj sta nas prišla iskat Tone Drobnič in Janez Rihar ter smo se odpeljali v Kočevski Rog, kjer smo res doživeli tisto tišino in bolečino, še bolj z razlago javnega tožilca Toneta Drobniča, bivšega domobranca. Pretresla nas je globoka jama, in kot bi slišali naše domobrance, je iz naših grl zadonela pesem „Oče, mati...“. Nato smo imeli mašo, brali smo tudi odlomke „Črne maše“ dr. Tineta Debeljaka. Zanimalo nas je videti vse in morda odkriti še kakšno jamo, da bi res lahko dokazali, zakaj je v Kočevskem Rogu tako tiho in mirno počivališče naših junakov. Ves dogodek nam je bil v spodbudo. Zavedli smo se, zakaj so morali naši starši in dedje oditi iz te prelepe Slovenije.

Čas nas je podil. Morali smo oditi in napotili smo se proti Stični. Tam smo si na hitro ogledali samostan opatov.

Spomnili smo se pok. prelata dr. Starca, ko smo se peljali mimo njegove rojstne hiše. Gotovo bi bil vesel, da smo bili v njegovem rojstnem kraju.

Prišli smo v Ljubljano utrujeni, a veseli. Pri sorodnikih smo se okrepcali in nabrali novih moči za pot, ki nas je čakala. Naslednji dan sta nas čakali Notranjska in Primorska.

V sredo smo najprej šli na Vrhniko. Sprejel nas je župan Tomšič. Ogledali smo si Cankarjevo rojstno hišo, cerkev, kjer je bila pred kratkim nova maša našega rojaka Marka Japlja iz Miramara.

Pohiteti smo morali, da smo prišli do Postojnske jame. Kar se nam je zdelo čudovito je bilo to, kako lahko samo božja roka dá tem kapnikom tako mogočnost.

Ponosni smo pa tudi, da je to jamo

odkril prav sorodnik našega maturanta Matjaža Čeča. Mi smo tudi zaplesali, ko je vodic to povedal skupini, saj smo povsod, kamor smo prišli, odkrili, da imamo vezi na katerikoli način, bodisi v naravi, v arhitekturi, morda pa tudi v politiki. Najbolj nam je stopil v oči Predjamski grad z zanimivostmi in svojo zgodovino.

Vsi navdušeni smo čakali, da bi prispeli na morje, pa smo imeli zopet smolo, saj je bil dež naš spremljevalec kar dva dni.

Tudi mejo smo si dobro zapomnili, saj smo tam čakali skoraj tri ure, ker smo imeli nekaj problemov z avtobusnimi papirje. Najhuje je bilo to, da smo tam izgubili našo zvesto spremljevalko, nogometno žogo. To je bilo težko preboleti, saj kjerkoli smo imeli kaj časa in prostora, je bila takoj žoga na vrsti (izven programa).

Ogledali smo si na hitro Portorož, Piran, Fiesco, ker tudi vreme ni bilo naklonjeno za kaj več.

V četrtek nas je vse g. Bole sprejel v Ognjišču. Vesel je bil, da se mladi zanimajo za slovenski tisk. Podaril nam je več knjig, ki nam bodo služile za branje ali pa tudi za kakšno lepo darilo.

V Trstu so nas čakali z večerjo in nam dali možnost, da smo prespali v hotelu Lipica. To je bilo enkratno, saj smo se počutili kot v raju.

Drugi dan so nas zopet čakali Tržačani in nam pokazali mesto. Odpeljali smo v Gorico, kjer smo kosili. Tukaj je bilo tako vroče, da smo se vsi zaželeli malo pohladiti, zato so nas povabili v bazen in si tako nabrali moči za naslednjo pot. Padal je že mrak, ko smo imeli lep razgled na ta del Slovenije, ki je bil nekdanj naš. Zvečer so nas čakale družine v hotelu g. Levstika, odkoder so nas tudi odpeljali, da bi se malo z njimi spoznali. Sprejeli so nas tudi beneški

(Nad. na 4. str.)

MIRKO VASLE

Mundial '94

Končalo se je 15. svetovno nogometno prvenstvo. Po svoje je bil ta mundial eden najbolj čudnih od vseh dosedanjih. Vršil se je v ZDA in je bil najbolj obiskan. Vse tekme so bil odigrane ob polnih stadionih, čeprav v ZDA nogomet ni med najpopularnejšimi športi. Zopet so Američani dokazali, da so dobri trgovci. Čuden pa je bil po kvaliteti tekem, zelo malo je bilo res dobrih tekem, prvovrstnih (clásico) tekem skoraj ni bilo razen Brazil - Holandska in Brazilija - Italija.

Ustavimo se pri Argentini. Kljub vsem nepravilnostim pred začetkom tekmovanja je Argentina začela mundial z desno nogo. Solidno je premagala Grčijo 4:0 ter Nigerijo 2:1. Čeprav obramba ni bila v najboljši formi, je pa imela v napadu veliko premoč. Toda po tekmi z Nigerijo se je ugotovilo, da je D. Maradona užil prepovedana „zdravila“. Treba je dodati, da se še danes točno ne ve, kaj je prav za prav popil. AFA (Argentinska nogometna zveza) je takoj Maradono odstranila. To je bil velik šok za argentinsko reprezentanco, ki je tretjo tekmo z Bolgarijo izgubila 0:2. V osminkah finala, po eni najboljših tekem, pa bila izločena, ko je izgubila z Romunija 2:3. Zaradi te prerane izločitve je prišel na dan ves nered argentinske reprezentance. Najprej: Maradona je imel svojo ekipo pomočnikov, ki ni bila v stiku s trenerjem in pomočnikom reprezentance. Potem: vsak igralec je imel svoje sponzorje. Tako smo lahko videli, da je eden od igralcev delal reklamo za vino, drugi za privatne pokojnine, itd. To je povzročalo probleme med igralci samimi, kajti nekateri so imeli več sponzorjev kot drugi. Nekateri so se tudi ukvarjali s časniki. Sam trener je podpisal pogodbo z neko televizijsko postajo. Človek se lahko vpraša, zakaj ni kakšen časniki igral v reprezentanci. Treba je razumeti, da je vse to prišlo na dan, ker ni bilo uspešnih rezultatov. Maradona pa je povročil škandal, katerega svetovna prvenstva niso doživela. Sramota za Argentino. Zanimiv pa je pojav argentinskih navijačev, ko se govori o novem trenerju argentinske reprezentance. Ime, ki najbolj zveni je Pasarella, znan po tem, da je strikten, ker ljubi disciplino in red. Upajmo, da se bodo te želje uresničile.

Vrnimo se k Mundialu. Velika presenečenja so bile Romunija, Bolgarija in Švedska. Romunija, ker je izločila Argentino in pokazala dobro igranje in zelo dobrega igralca Hagija. Izgubila je v četrtfinalu po enajstmetrovkah s Švedsko. Bolgarija je prišla povsem nepričakovano do polfinalne tekme. Vodil jih je izredni Stoichkov. Premagali so dva svetovna prvaka, Argentino, in v najbolj nepričakovanem izidu, Nemčijo. Končno se je uvrstila na 4. mesto, ko je izgubila s Švedsko 0:4.

Švedi so se uvrstili v polfinale bolj „normalno“. Pokazali so solidno igranje in so v polfinalih zasluženo izgubili z Brazilom. V tej tekmi so iskali rezultat 0:0, da bi se igra odločila po streljanju enajstmetrovk. V finale sta prišla Italija in Brazil.

Italija povsem nezasluženo. Italija je igrala slabo vse prvenstvo. Izgubila v kvalifikacijskih tekmah z Irsko 0:1, premagala Norveško 1:0 in izenačila z Mehiko 1:1. V osminkah je v podaljšku premagala Nigerijo 2:1, v izgubljeni tekmi, kajti manjkala je 1 minuta, ko je dosegla gol in prisilila k podaljšku, potem ko se Afričani igrali boljše vso tekmo.

V četrtfinalni tekmi so se pomerili Italijani in Španci. Tudi tu so Španci igrali boljše in so Italijani zabil odločilni gol tik pred koncem tekme. Sodnik ni določil enajstmetrovke za Španijo, ko je italijanski branilec udaril nasprotnika v kaznem prostoru.

V polfinalni tekmi se je Italija pomerila z Bolgarijo. V prvi pol uri prvega polčasa je pokazala svoj najboljši nogomet vsega prvenstva. Končno je zmagala 2:1. A tudi v tej tekmi je imela veliko sreče, kajti sodnik ni prosodil Bolgariji dve jasni enajstmetrovki.

Brazilija, najboljša ekipa prvenstva, je prišla v finale veliko bolj „normalno“. V kvalifikacijskih tekmah je premagala Rusijo 2:0, Kamerun 3:0 in izenačila s Švedsko 1:1.

V osminkah finala je mirno premagal ZDA 1:0. Potem se je pomerila s Holandsko in jo tesno premagal 3:2 po zelo razburljivi tekmi. V polfinalni tekmi se je pomerila s Švedsko in jo gladko premagala 1:0.

Tako je prišla finalna tekma. Treba je povedati, da je bila to ena od najslabših finalnih tekem vseh mundialov. Italijani so igrali povprečno kot v vsem prvenstvu, Brazilci jim pa niso prišli do živga. Tako so igrali podaljšek, ki je končal 0:0. Tako so streljali enajstmetrovke. Šele tu je prevladala Brazilija in se tako proslavila že četrtič (edina, ki je to do sedaj dosegla) kot svetovna prvakinja. Ni bilo igralca, ki bi na tem prvenstvu zablestel. Med najboljšimi so bili Bebeto iz Brazilije, R. Baggio iz Italije, Stoichkov iz Bolgarije in Romun Hagij.

Veliko razočaranje so povzročili Kolumbijci, ki so sodili med favorite in so se morali kmalu posloviti. Najslabše so se obnesli Grki.

Strelca sta bila Stoichkov in Rus Salenko, vsak je zabil po 6 golov, s to razliko, da je Stoichkov odigral 7 iger, medtem ko jih je Salenko samo 3. Ta je prvi igralec v zgodovini mundialov, ki je zabil 5 golov v eni sami tekmi (Rusija 6 Kamerun 1).

Kar se tiče „fair play“ lahko rečemo, da je bil to eden najbolj „čistih“ mundialov. Zaradi izrednih navodil, ki so jih imeli sodniki, so se igralci morali paziti. In jim je to uspelo. Razen redkih izjem, ni bilo „brc“ in pretepanja.

Kar se pa tiče sodnikov je FIFA položila večjo važnost na politiko, kot pa na kvaliteto. Tako smo videli važne tekme, katerim so sodili nepoznani in nesposobni sodniki. Večkrat je tudi izgledalo, da niso nepristranski, da niso za vse enako sodili. Isti prekršek je za nekatere bil vreden izključitve, za druge samo rumen kartonček in za tretje ni bil vreden niti ustavitve igre. Mislimo, da bi morala FIFA izbrati res boljše sodnike, da tako zagotovi kakovost, kvaliteto in pravičnost mundialnih tekem. Čez štiri leta nasvidenje v Franciji.

MIRKO VASLE

SLOVENCİ IN ŠPORT

NOGOMET

Tretjič zapovrstjo je slovenski prvak v 1. nogometni ligi ljubljanska Olimpija. Tokrat z veliko prednostjo pred Muro iz Murske Sobote. Kar sedem točk prednosti je imela Olimpija. Po 30 odigranih igrah je dobila 23 iger, 6 jih je izenačila, 1 pa izgubila. Na drugo mesto se je uvrstila Mura, tretji je bil Maribor Branik, četrti pa Publikum iz Celja. Od prve lige pa sta izpadla Mavrica iz Ljubljane ter Krka Novoterm iz Novega mesta.

Končal se je tudi turnir II. slovenske nogometne lige. Napredovala sta v prvo ligo Gaj Kočevje ter Korotan Suvel iz Prevalj, Koroška.

TELOVADBA

Po velikem razočaranju na svetovnem prvenstvu v Brisbanu je Aljaž Pegan vendarle dočkal svoj veliki trenutek. V finalu

Kako luštno je b'lo!

Ob začetku leta je pokojni dr. Starc predlagal predsednikom vseh Domov ter predstavnikom mladine srečanje z men-doško mladino. Obisk ni bil namenjen samo družabnosti ampak tudi spoznanju mladih, ki so aktivni v krajevnih organizacijah in imajo isti cilj: ohranjanje krščansko-slovenskih vrednot ter kulture; in enake težave: nuditi sovrstnikom sodobne in privlačne primere kulture kot pot k ohranjanju teh vrednot.

Namesto dolgih in včasih neuspešnih predavanj so nam mogočnost gora, lepota narave ter naše in njihovo dobro razpoloženje pomagali na novo odkriti kar je bilo že vsem nam znano: da ne bomo uspeli, če odgovornemu ohranjanju in oblikovanju pestre dediščine, ki smo jo dobili od zavednih staršev ne dodamo zdravo veselje mladosti življenju in delu naše skupnosti.

Preživeti dnevi bodo nepozabni za Slovence iz Buenos Airesa in Mendoze.

Od prvega dne, sobote 18. junija, ko smo prišli v Dom in tam imeli sprejem ter kosilo, smo se počutili kot doma. Potem smo šli v Parque San Martín, Cerro de la Gloria in seveda na Trg Republike Slovenije. Ko smo prišli nazaj, smo se dekleta razdelile po družinah, kjer smo gostovali. Fantje pa so prenočili v prostornem Domu. Ob devetih zvečer smo se vsi znova zbrali v dvorani Doma. Napolnjena je bila z družinami, da bi skupaj uživali predstavo orkestra Rock and Polka. Živahno vzdušje je vzkipelo (in prekipelo) po prvi pesmi. Takrat smo vsi bili v srcu sovrstniki, od 5. do 50. leta, ko smo s straši, strici, starimi in novimi prijatelji plesali polke in valčke.

Ko so se tisti „mladi po srcu“ poslovili, smo ostali sami „mlajši po letih“ z našimi najljubšimi pesmimi. Plesali smo in peli, dokler nismo popadali in se zbistrili, da že od petka zvečer nismo imeli prilike za počitek. Šele takrat smo dovolili orkestru po 3. bisu, spraviti glasbila. Medtem smo pa dekleta pomagala pospravljati. Tudi tukaj je bilo navdušenje tako, da je mendaška predsednica mladine rekla, da je v kuhinji preveč ljudi... prava gneča!

Naslednji dan smo se zgodaj zjutraj odpeljali v hribe z dvema avtobusoma. Ogledali smo si dolino Uspallate, Penitentes ter na splošno predhribovje Andov.

Kosilo smo imeli v koči, katero je postavila slovenska skupnost prav v Penitentes. Proti večeru smo se vrnili v Dom in tam darovali sv. mašo, ki je zaradi našega obiska bila popoldne. Nato, ko smo sorodnike ali znance naših družin pozdravili, so

starejši zaupali Dom mladim. Ostali smo sami in se spontano razdelili po skupinah. Eni so sledili nogometni tekmi po televiziji, drugi so kvartali in tretji igrali „pool“. Pridna skupina Mendoščanov je pripravila večerjo in ostali, ki nismo bili za salonske igre, smo se odločili za odbojko. Tekmovanje je trajalo do dveh zjutraj in šele takrat smo se spomnili, da skoraj ne poznamo mesta, kjer vlada čistoča in je obdano s kanali in vodometi. Ena, najmanjša izmed skupin neutrudljivih pohajalcev, se je napolnila v mesto. Tam smo se zabavali do... zgodaj zjutraj. Bog ve, kako smo naslednji vstali in šli v Dom, ampak tam smo bili, spet na igrišču ali pred „pool“ mizo ali zraven „asadorja“.

Izkoristili smo zadnje trenutke, hodili v mesto, kupovali spominčke, si izmenjavali naslove in telefone, vse hkrati, brez reda.

Končno smo se umirili in sedli k mizi. Poslovilno kosilo je bilo izredno: okusen asado, dobra postrežba, še boljša družba.

Kaj pa potem? Nekateri so jokali kot da bi morali od doma; in tako je bilo: gostje smo se počutili kot domačini, domači pa se zabavali kot sproščeni gostje.

Po kosilu so prišli na vrsto pozdravi, zahvale ter izmenjava daril. Zadnje besede naših voditeljev so govorile o javnem vabilu Mendoščanov, da se nam pridružijo novembra za praznovanje skupnega Mladinskega dne.

Ura je bila že tri, avtobus je zunaj čakal in po pravici povedano... nam ni bilo mar. Ampak naslednji dan nas je čakala šola, služba ali univerza. Zato smo se solznimi očmi in veselim srcem spravili iz Doma. Oprostite, spravili smo se domov.

„Naš list“, San Justo

Rast XXIII

(Nad. s 3. str.)

Slovenci, pokazali Furlanijo in vse, kar je prej spadalo pod Slovenijo. Imeli smo namen iti na Sv. Višarje, pa smo prišli za pol ure prepozno. Žičnica ni delovala.

Sli smo v Žabnice, tam imeli mašo, polovico v slovenščini, polovico v italijanščini. Peli in brali smo berila, in tistih malo Slovencev, ki so bili pri maši, je bilo veselih, da so slišali iz mladih grl slovensko pesem. Po maši je kar hitro bila organizirana mednarodna tekma. Igrali smo sicer proti Italijanom, pa smo jim pokazali, da smo v nogometu mojstri. Tam smo si pridobili ne samo moralno zmago, pač pa tudi veliko brc, burk in tudi grla smo si pokvarili, ko smo navijali za naše fante. Zmagali smo 5:4.

Od tam smo se odpeljali v Kranjsko goru, kjer so Tržačani imeli koncert in so nas pogostili tudi z večerjo. Zaplesali smo nekaj valčkov in polk, potem pa kar v avtobus in se odpeljali proti Benetkam.

V Benetkah smo si ogledali cerkev sv. Marka in to zanimivo mesto.

Iz Benetk smo se vrnili nazaj v našo Slovenijo, kjer so nas pričakovali v Rovtuh. Bil je nepozaben spored, saj so organizirali koncert v cerkvi, potem pa pripravili v koči lovski golaž. Mi pa smo zadnji nastopili. Bil je kar poslovilni večer. Res smo se odrezali in vsem pokazali, kako smo se pripravili za naš obisk v Sloveniji.

Kar težko smo se poslovljali, saj bo za en teden vsak posameznik s sorodniki, in bo s tem tudi naše potovanje končano. V Argentini bomo pa nadaljevali to poročilo kar ustmeno.

V upanju, da se kmalu vidimo, vse prav lepo pozdravljamo

Vesela Rast XXIII

PD: Na Ezeizo pridemo v ponedeljek, 8. avgusta ob 8.30 zjutraj.

NOVICE IZ SLOVENIJE

SLOVENC V ARGENTINI

LJUBLJANA — Na Gradu opravljajo obnovitvena dela pri katerih se najdejo ostanki starih zgradb. Zdaj so odkrili prazgodovinski nasip, ostanek naselitve v 10. in 11. stoletju ter srednjeveškoobrambno obzidje iz 13. stoletja. Na grajsko dvorišče so namestili srednjeveški signali top. Ko ga bodo primerno popravili, se bo dalo ob praznikih tudi streljati. V peterokotnem stolpu so pa še odprli razstavo, ki kaže tritisočletno zgodovino griča.

IZOLA — Šestič so imeli otroške Združene igre narodov v petih državah. To pot je v Sloveniji gostilo mesto Izola, čeprav so igre bile na vsej slovenski obali. Zbralo se je kakih deset tisoč obiskovalcev iz drugih držav in domačih otrok. Poleg iger in kreativnih delavnic so bile razne kulturne dejavnosti, kot je bil otroški parlament (razpravljal je o otrokovi vlogi v družini), lutkovni nastopi ali nastopi glasbenikov. — Istočasno so bile igre tudi v ostalih državah: Izolani so zastopali Slovenijo v nemškem Berlinu in avstrijskem Münzstegu, Koprčani v madžarskem Papeju, Pirančani pa v češkem Plznu.

LJUBLJANA — Praktično so vsi pogoji dani, da se letos vključita v Svetovno skavtsko zvezo Zveza tabornikov Slovenije in Združenje slovenskih katoliških skavtov in skavtinj. Taborniki so morali sprejeti v formulacijo prisege članov, da „bom sprejel duhovno resničnost, jo razvijal“ in uskladiti svoj status s svetovnim, istočasno pa so morali s posebnim sporazumom zaščititi interese katoliških skavtov, ker svetovna zveza po specifičnem pravilniku more sprejeti samo eno organizacijo iz vsake države (formalno predstavlja Slovenijo Zveza tabornikov, katoliški skavti pa so posredno vključeni). Organizacijsko bo Slovenija spadala v skupino srednjeevropskih držav, kjer so že Avstrija, Nemčija, Češka, Slovaška, Madžarska in Poljska.

MEŽICA — V tem kraju so praznovali 840-letnico, odkar se je prvič pojavilo ime njihovega kraja v pisnih virih. Mežica je do sedaj živela predvsem od rudnika cinka in svinca, ki pa usiha, zato jih bolj kot zgodovina zanima njena bodočnost. Med proslave so uvrstili razstavo o zgodovini kraja in izdajo monografije, ki jo je spisal poznavalec Mežice 72-letni Štefan Lednik.

LJUBLJANA — Obrtna zbornica Slovenije je pripravila stare ljubljanske obrtniške običaje. Obrtniški mostri so pokazali svoje izdelke, prikazali pa so tudi, kako so nepoštene obrtnike, ki niso delali kakovostnih izdelkov, za kazen v košu namakali v Ljubljano.

MENGEŠ — Že stodeset let igra Mengeška godba, ki jo je ustanovil Bernard Degischer. Danes godba šteje 55 članov, vodi jo pa prof. Franc Gornik. Za obletnico so povabili sedem pihalnih godb, domača godba pa je imela še svoj poseben koncert.

LJUBLJANA — Svojo prvo redno skupščino je imelo Združenje skladateljev, avtorjev in založnikov Slovenije. Odbor je dobil pohvalo za dosedanje delo, saj je lahko uspešno izplačeval avtorske honorarje za male avtorske pravice za leto 1991 in akontacije avtorskih honorarjev za naslednji dve leti. Težave so v tem, da radijske in televizijske postaje in omrežja ne spoštujejo avtorskih pravic, zato je združenje pozvalo slovensko vlado, naj čim prej sprejme zakon o avtorskih pravicah, ki zagotavlja enako zaščito avtorjev kot v Evropski uniji (Slovenija je članica Mednarodne unije za varstvo pravic avtorjev na njihovih književnih in umetniških delih).

MARIBOR — Podpisali so pogodbo za dobavo turbin za tri hidroelektrarne na Dravi. Najprej jih bodo prenovili na Mariborskem otoku, nato v Dravogradu, leta 1996 pa v Vuzenici. Turbine bo priskrbel

Litostroj, ki je bil najboljši ponudnik (skoraj 49 milijonov mark).

LJUBLJANA — V sklopu projekta Petra so predstavili možnosti uporabe računalnikov v šolah. Razni učitelji, ravnatelji in profesorji so se seznanjali z načinom opisovanja in izobraževanja v osnovni, srednji in tehnični šoli v raznih predmetih, kot so lahko slovenski jezik, matematika ali zemljepis.

PORTOROŽ — Droga je dobila pravico uporabe sečoveljskih in strunjanskih solin za 99 let. Na njih bo skušala razviti več dejavnosti, med katere sodi začetni velikopotezno gojenje rakcev (japonskih kozic). Z milijonom rakcev bi na 60 hektarih pridelali na leto šest do osem ton zelo cenjenih rakcev, ki jih je lahko prodati po 1.800 SIT za kilogram.

CELJE — Cankarjeva založba je predstavila roman Igorja Karlovška z naslovom Rodoljub. V njej je najti politiko, tehnološke prvine in ljubezenske zgodbe, opisuje delovanje tajne službe, trgovino z orožjem in zaplete z ministroma za notranje zadeve in obrambo, ki ju končno odstavijo. Tematika je današnja, vendar so na predstavitvi povedali, da je bil Rodoljub spisan v letih 1991-2, kar pa ni zametavati, ko je treba delati propagando za knjigo.

STES. MARIES DE LA MER, Francija — V tem mestu se vsako leto zbere za praznik sv. Sare, zaščitnice Ciganov, možica Romov, ki pride iz raznih krajev Evrope. Letos jih je bilo okoli deset tisoč, ki so najprej obiskali kripto, kjer je svetničin kip in ga v procesiji odnesli do morja, nato pa je — kot pri vseh romanjih — tudi družabno srečanje znancev in prijateljev. Slovenske Cigane je zastopala skupina Šukar, ki je z igranjem pristnih ciganskih pesmi navadno pritegnila največ poslušalcev in plesalcev.

LJUBLJANA — Adria Airways je odprla nove polete in sicer proti Skandinaviji. Redno bo povezovala Ljubljano s Kopenhagom. Z albansko letalsko družbo pa bo Adria letela tudi na progi Tirana-Istanbul-Tirana.

LJUBLJANA — Na Gospodarskem razstavišču bo med 29. avgustom in 3. septembrom sejem Vino 94. Organizatorji pravijo, da bo letos rekordna udeležba razstavljalcev. Med drugimi bodo zastopana tudi vina iz argentinskih kleti. Podjetje Imago pa je izdalo Slovenski vinski zemljevid. razdelili so ga na Primorski, Podravske in Posavski rajon; predstavljene so vse vrste vin in tudi dvajset vinskih cest v Sloveniji. Karta je bila izdana v slovenščini v 15.000 izvodih, kmalu jo bodo izdali še v treh jezikih.

KOPER — Da bi izboljšali poletni turistični pretok so italijanske oblasti odredile, da do 15. septembra ne smejo čez mejni prehod Škofije tovornjaki težji od 5 ton. S tem se je pot od Trsta do Kopra, ki je normalno dolga 18 km podaljšala na 102 km. Namesto Škofij se morajo težji tovornjaki poslužiti mejnega prehoda Fernetiči.

KOBARID — V Kobariškem muzeju, ki se bavi predvsem s spominjanjem na Soško fronto, so postavili v ogled največjo granato, ki jo je izstreljevala „debela berta“, 113 ton težak top, ki so ga prevažali po fronti po železnici. Granata ima 420 milimetrov premera, visoka je 1,6 metra, prazna tehta 80 kilogramov, z razstrelivom pa še enkrat toliko. Eksplozija je vsakič vrgla v zrak 250 kubikov materiala.

LJUBLJANA — Kot del vrste prireditev in publikacij ob 850-letnici prve omembe Ljubljane, je Slovenska knjiga izdala faksimil listine iz leta 1146, kjer stoji beseda Luwigana, ki predstavlja kasnejše mesto Ljubljano. Originalno listino hranijo v benediktinskem samostanu v Šentpavlu na avstrijskem Koroškem.

Osebne novice

Rojstvo: V družini Marka Meleta in ge. Andrejke roj. Šeme iz Castelarja se je 11. julija rodila hčerka, ki bo pri krstu dobila ime Valerija.

Krsta: V Bariločah je prejel sv. krst Janez Barnaba Rode, sin Janeza in Marthe roj. Durán. Botrovala sta Maria Elina Gu-

chea in dr. Jurej Rode.

V Loma Hermosa v cerkvi Marijinega Brezmadežnega Srca pa Pavle Jerman, sin Toneta in Veronike roj. Petkovšek. Botrovala sta Gabriel Petkovšek in Marta Rupnik roj. Jerman. Krstni obred je opravil Franc Šenk.

Srečnim staršem naše čestitke!

Smrt: V Olivosu je umrla ga. Olga Zorc roj. Rudež (92). Naj počiva v miru!

BARILOČE: Praznik narodnostnih skupin

Ob jasnih, mrzlih dneh, ko je samo pomanjkanje snega kazilo bariloško zimo, smo doživeli XV. praznik evropsko-argentinskih narodnostnih skupin. Odkar se ta dogodek povezuje z dnevom proglačitve argentinske neodvisnosti in torej vključuje 9. julij, lahko trdimo, da evropska folklor, muzika in tipična jedila odpirajo tukajšnjo zimsko sezono.

Kot zmeraj v preteklosti, se je tudi letos ob tem prazniku zbralo številno občinstvo, dvorana se je napolnila do poslednjega kotička.

Zdaj, ko je organizacija tekoča in uglašena, je lažje spraviti v zagon vsakoletne priprave in poznejšo izvedbo. S Geronimom Franzgrottejem, ki je paradiral v švicarski narodni noši, sva se pogovarjala o dogodkih pred petnajstimi leti, ko je Geronimo vodil vse priprave in smo tako rekoč iz nič začeli. Do zadnjih dni nismo vedeli, če bo Oblakova skupina mogla potovati iz San Justa v Bariloče. Potem so se vrstili problemi z muziko, zmanjkal je pravi oder, plesalce smo nastanili večinoma v Stanu — no, in vendar so trije dnevi pokrili vse stroške in pregnali skrbi, pa smo se res zadovoljni razšli.

Dandanes so glasbeni aparati dovršeni in oder prostoren. Stojnice so pripravljene in organizatorji vedó, kakšne jedi je treba dobaviti. Seveda pa se o tem zadnjem vselej malce debatira.

Kuliso, ki načeljuje odru, je letos zrisal Tone Bergant. Pa je pozdravljala občinstvo in igralce ter kraljevala nad jezeri in gozdovi slovenska gora Cerro Capilla.

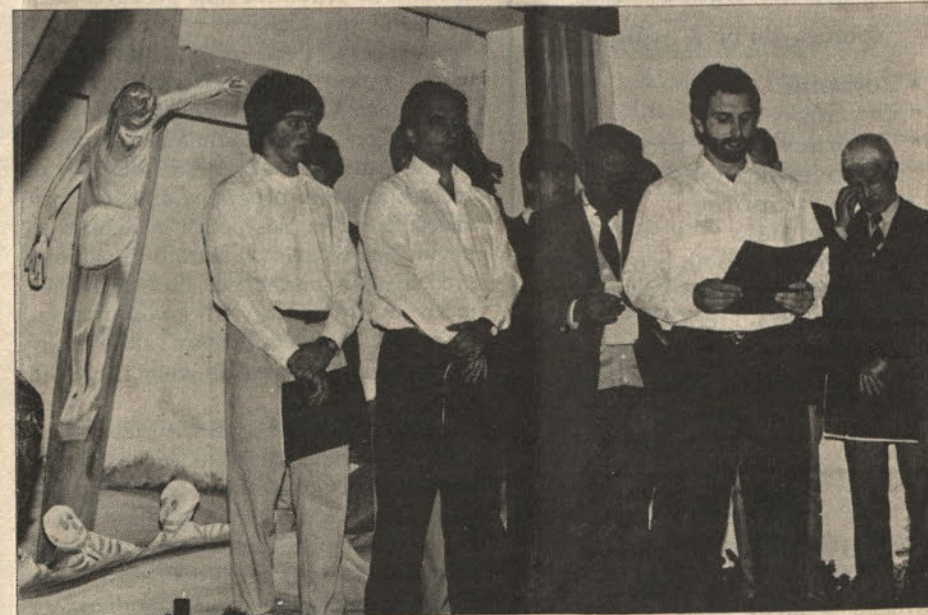
Povabljeni plesne skupin, ki so prispele iz večjih mest, so bile štiri: Španci, Švicarji, Madžari in Ukrajinci. To zadnjo, temeljito vigrano družbico je povabil ruski klub in je bila najbolj pohvaljena. Očitno se ruski in ukrajinski potomci v Argentini ne zmenijo dosti za politične preklarije v nekdanji Sovjetski zvezi.

Kar je močno poživilo nastop, so bil plesne skupine iz Bariloč, ki so se v tem letu izredno razmahnile. Z veseljem javljamo, da smo se pridružili tudi Slovenci. Ob sodelovanju odraslih in mladeži smo postavili na oder 32 plesalcev. Seveda niso vsi slovenskega rodu, a so ne-Slovenci v veliki

(Nad. na 6. str.)

Spominska slovesnost v Bariločah: Uvodni govor Cirila Markeža v Planinskem stanu; scena: Tone Bergant.

Spominska slovesnost na vojno in revolucijo v Bariločah. Recitira Milan Magister, za njim moški pevski zbor.

MALI OGLASI

ORIENTE S.R.L. - Prevozi - poroke - rešilni avtomobili - mrljiške vežice - pogrebi - Monseñor R. Bufano 2651 (ex Camino de Cintura) 1754 San Justo - Tel.: 651-2500 / 651-2335

Proyectos de Informática S.A. - Avditorija pri komputertjih, programe 3419/91 D.G.I. - Franci Šturm - Emilio Mitre 435 - 13. nadstr. „D“ - Capital - Tel.: 433-1713

PSIHOLOGIJA

Lic. Jelka Oman, psihologinja. Psihološka pomoč pri učenju in vedenju, orientacija pri izbiri poklica in v njem, ter za starše in vzgojitelje. Finocchetto 1949, Hurlingham, Tel.: 665-0268

Psihoanalitični konzultorij; lic. psih. Marko Mustar; Santa Fé 3228, 3° „M“ — Capital — Tel.: 831-3546.

ELEKTRONIKA

Električni material za industrijo in dom. Elektro Ader - Franci Jarc. Av. Ader 3295 - Munro; Tel.: 766-8947 / 762-1947

ZOBOZDRAVNIKI

Viktor Leber - splošna odontologija, implantes óseo-integrados; sredi in petek, od 14 do 18; Belgrano 3826 - 7. nadstr. „B“ - San Martín - Tel.: 755-1353.

TURIZEM

Potovanja, skupinske ekskurzije, letalske in pomorske vožnje poskrbi po ugodni ceni Marjeta Senk - Tel.: 762-2840.

LEGAJO N° 3545-82

Počitnice, izleti in potovanja v domovino informacije, hotelske namestitve, avtobusni prevozi, posredovanje vizumov in menjalnica. H. Yrigoyen 2742 - San Justo - Tel.: 441-1264/1265

ADVOKATI

dr. Katica Cukjati — odvetnica - ponedeljek, sredi, petek od 18. do 20. ure - Boulogne Sur Mer 362, La Tablada, Tel.: 652-5638

dr. Marjana Poznič — odvetnica - Vsak dan od 15. do 18. ure - Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 382-1148

dr. Franc Knavs — odvetnik - ponedeljek, torek, petek od 16 do 20 - Tucumán 1455 - 9. nadstr. „E“ - Capital - Tel.: 476-4435; tel. in faks 46-7991.

ZA DOM

Matija Debevec - soboslikar. Barvam stanovanja, pohištvo. Peguy 1035 - (1708) Morón.

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385 - 1. nadstr., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - Tel.: 325-2127.

Kreditna Zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97 - (1704) Ramos Mejía - Tel.: 658-6574/654-6438. Od ponedeljka do petka od 10. do 19. ure.

SLOGA — PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - República de Eslovenia 1851 - Uraduje od sredah od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 (g. Nande Češarek).

SLOGA — PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS - Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandarias - Uraduje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10.30 do 12.30 ure (ga. Marija Gorše).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) - H. Yrigoyen 2756 - Tel.: 651-1760. Uraduje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9.30 do 11.30 ure (gdč. Julka Moder).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN MARTIN Slovenski dom - Córdoba 129 - Tel.: 755-1266 - Uraduje ob četrtkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure (g. Stanko Oberžan).

Slovenski dom v San Martinu

sporoča, da bo 7. avgusta:

- Žegnanje
- Družinski dan
- Otvoritev novih prostorov za slovensko šolo

Spored:

- 11.00 sveta maša
 - 12.30 otvoritev novih prostorov in pozdrav predsednice šolskega odbora
 - 13.00 kosilo
- Pozdrav dušnega pastirja Franceta Šenka

Občni zbor Slovenske Pristave

v nedeljo, 14. avgusta po sv. maši.

Lepo vabljeni člani in prijatelji!

SLOGA ponuja nove dobitke!

- Če ste član Mutuala SLOGA,
- Če imate Karto SLOGA,
- Če imate vsaj \$ 200.- na navadni hranilni vlogi,

potem imate pravico do žrebanja, ne le za dve ZASTONJSKI VOŽNJI v SLOVENIJO ampak tudi do MESEČNIH DOBITKOV.

Začnši z julijem bomo do decembra žrebali konec vsakega meseca gospodinske pripomočke, ki jih bomo pošiljali brezplačno na dom.

V SLOGI JE MOČ!

Slovenska kulturna akcija

dr. Katica Cukjati

Ob 40-letnici SKA

v soboto, 6. avgusta ob 20. uri v Slovenski hiši.

SDO

Slomškov dom

SFZ

vabi vso mladino v nedeljo, 7. avgusta, na

24. mladinski dan

8.45: dviganje zastav

9.00: sveta maša

10.30: tekmovanja

13.00: kosilo

18.30: kulturni program

nato prosta zabava

Sodeluje orkester ROCK & POLKA

Slovenski dom v Carapachayu

Mladinski dan

14. avgusta

ob 8.00 začetek odbojke

ob 10.30 dviganje zastav

ob 12.30 kosilo

ob 18.30 kulturni program in prosta zabava.

PORAVNAJTE NAROČNINO!

BARILOČE

(Nad. s 5. str.)

manjšini. Vodstvo je v rokah plesne šole "Alondra", ki jo vodi delavna in požrtvovalna Lili Caggiano. V letu dni in ob nenehnem prizadevanju Alenke Bergant so se uredile, sešile in izposodile slovenske narodne noše in v nekaj tedenskih vajah so se izvežbali plesalci, ki so prav dobro opravili svojo nalogo. Potrebne slikovne in glasbene vzorce je posredoval Tone Oblak, ki na ta način še vedno sodeluje pri bariloškem plesnem festivalu.

Posebej je treba omeniti, da so zdaj bariloški plesalci umetniško kar zadovoljivi, čeprav navadno ne dosejajo gostujočih, včasih skoraj profesionalnih skupin. Izkazala se je tudi občinska plesna šola, ki je za začetek in konec programa dovršeno prikazala kreolske plese. Naši in Italijani so poželi največ aplavza zaradi živahnosti predvajanja in pisanih noš. Povsem svojsko točko so pripravili Avstrijci. Niso predvajali folklorne, temveč dunajske valčke in plesalke so blestele v dolgih, belih in svetlih krinolinah.

Mislím, da je treba našim rojakom, ki so postavili na oder bariloško slovensko skupino, iz vsega srca čestitati. Saj se tako Slovenci še bolj vključujemo v tukajšnji svet in to ne samo s planinstvom ter smučanjem, temveč tudi z našo folkloro. Predstavljamo živo in z okoljem povezano skupnost, ne nekakšen „ghetto“ kot zdaj včasih slišimo z one strani Atlantika.

OBVESTILA

SOBOTA, 6. avgusta:

Kulturni večer SKA: dr. Katica Cukjati - Ob 40-letnici SKA ob 20 v Slovenski hiši.

Srednješolski tečaj v Slovenski hiši.

NEDELJA, 7. avgusta:

V Slomškovem domu 24. mladinski dan.

NEDELJA, 14. avgusta:

V Carapachayu Mladinski dan.

Občni zbor Slovenske Pristave po maši.

SREDA, 17. avgusta:

Sestanek sanmartinske Lige žena-mati ob 18.30 uri.

SOBOTA, 20. avgusta:

Srednješolski tečaj v Slovenski hiši.

25. mladinski glasbeni večer v Slovenski hiši.

NEDELJA, 21. avgusta:

Romanje v Lourdes.

NEDELJA, 28 avgusta:

Rožmanov dom: Obletnica s sveto mašo in kosilom.

Jaz sem vstajenje in življenje.
Kdor vame veruje, bo živel, četudi umrje.

Globoko užaloščeni sporočamo vsem zncancem, da je 31. julija v Vicente Lópezu za vedno zaspala v Gospodu v svojem 92. letu gospa

Olga Zorc roj. Rudež

Zahvaljujemo se dr. Juretu Rodetu za molitve pri krsti. Pogreb pokojnice bo pozneje v Ribnici na Dolenjskem.

Žalujoci: Katja Kobi roj. Zorc,
Miša Rus roj. Zorc
in hčerka Marjana
ter vnuki Santiago, Mariana in Florencia,
Olga Newland roj. Zorc,
mož Leonardo,
sinovi Carlos z ženo, Antonio z ženo in Andrés
ter vnuki Tomás, Sofía, Clara, Francisca.

Buenos Aires, Vicente López, Ribnica na Dolenjskem.